

Nhện qua chum nước bắc cầu tơ nhỏ
Con sáo sang sông bắc cầu ngọn gió
(Phạm Tiến Duật)

Hết giờ học buổi sáng ở trường, chị bếp đón Bờm về.

Mâm thức ăn được dọn ra. Món nào cũng ngon mà Bờm không thèm động đũa đến. Ăn riết rồi ngán đến tận cổ. Mẹ "đặc cách" cho chị bếp được ngồi ăn với Bờm nhưng cũng không cải thiện được tình hình. Bờm vờ được dằm hạt cơm rồi bỏ chén đứng lên.

- Ăn đi, Bờm! Chiều về thấy thức ăn còn nhiều, mẹ la đó!
- Không, ăn gì buồn muốn chết, không ai nói với ai tiếng nào!
- Vậy thì từ mai, cô sẽ nói thật nhiều trong bữa ăn, Bờm phải ăn hết chén cơm nhen?

Hứa vậy mà nói toàn chuyện gì đâu không. Rồi mâm cơm cũng nhạt dần khi chị bếp miệng nói mà mắt chăm chăm nhìn vào tivi xem phim tình cảm Hàn Quốc.

Bờm thiết gì chuyện ăn uống ở nhà, sáng nào trước khi lái xe chở mẹ đi làm ăn, ba cũng dúm vào túi nó một đồng tiền lẻ. Nó mang vào căngtin trường mua sắm vung vít.

Rồi một ngày, chị bếp dắt thẳng bán vé số ngộ nghĩnh tên Lém về nhà.

Lém khoảng chín mười tuổi, trạc tuổi Bờm nhưng biết nhiều chuyện hay đáo để. Bờm ngậm cơm trong miệng nghe nó nói mà tròn mắt ngạc nhiên hay cười khăng khắc không thôi. Bờm ăn chưa hết chén cơm, vèo một cái Lém đánh ba chén đầy. Bụng nó căng như bụng ếch. Xong bữa, Bờm nhắc Lém: Trưa mai tối nữa nhen mậy. Ừ, tao tối, nhưng mày phải ăn hết một chén cơm. Thân nhau được vài bữa, Bờm mua cho Lém con cánh cam giá một ngàn đồng. Lém nói mua làm chi cho tốn tiền, con này ở quê tao có nhóc, chiều tối chạng vạng nó bay về nghet mấy vườn xoài.

Nhưng thôi, lỡ mua rồi, tao cũng cảm ơn mày. Tao cho lại mày con này nè.

Lém sục sạo trong túi áo bị rách một đường dài, ủa, nó đâu mất mẹ rồi, tao nhớ là có mua nó thiệt mà. Bờm trợn mắt trề môi khoá chí, tiền đâu mà mua, mày xạo thấy mẹ... Bờm đưa tay che miệng, chết, "nhiễm" cái kiểu nói năng "giang hồ" của thằng Lém rồi, ba mẹ nghe được thì ăn đòn.

Cuối cùng, Lém cũng tìm được một con để tặng lại Bờm. Đó là con nhện đang giăng tơ trong góc nhà hình bát giác nho nhỏ phía trên góc ao. Biết Lém xạo nhưng Bờm vẫn vui. Lém bịa ra bao nhiêu là chuyện cho con nhện của mình. Con nhện của tao có phép. Không phải nghỉ học có phép như mày đâu, mà là bảy mươi hai phép thần thông biến hóa của Tôn Ngộ Không.

Không cần cầu cống gì hết, chỉ cần phun một cái phèo là nó đã có mặt bên kia bờ ao. Bờm ngớ ra, ủa, sao hay vậy mậy. Ngu quá con, nó nhả tơ trong miệng ra làm cầu bắc qua ao, cầu trong miệng nó đó. Bờm tưởng tượng một chiếc cầu to đùng trong bụng con nhện, ôi, thật là tội nghiệp, cầu có bao nhiêu nhịp vậy ta. Lém bảo Lém cũng thích phun phèo ra một chiếc cầu như con nhện, chiếc cầu sẽ nối hai bờ con sông quê nhà nó, cho ba nó thấy nhớ má nó thì qua cầu một chút là gặp mặt liền, chứ mắc gì, nói như bà ngoại nó, đồ giang cách trở cho nên ba phải lấy vợ hai. Thành ra Lém phải về ở với ngoại cho má lấy chồng.

Bờm chơi với Lém được một thời gian thì bị mẹ cấm cửa, mẹ la chị bếp ru quên mấy đứa bụi đời vô nhà làm chi. Bờm lại hoàn Bờm với những buổi trưa ăn uống uể oải một mình như bò nhai trấu...

Có một sáng chủ nhật, ba dẫn chị bếp trước khi lái xe đưa mẹ ra khỏi nhà:
- Chiều nay nhà có khách, chị chuẩn bị cho tôi một bàn tiệc sáu người!
Bờm còn nằm trên giường nhưng đã tỉnh dậy khi nghe ba nói. Vậy là Bờm có được một chiều vui. Thật hiếm khi nhà có tiệc. Mà cũng thật hiếm khi ba mẹ cùng chờ Bờm đi chơi. Nói chi cho xa, ngay trong bữa ăn tối hằng ngày, chỉ có mẹ và Bờm ngồi vào bàn khi ba bị "xỉn" hoặc chỉ có ba và Bờm khi mẹ bận bận bê hoặc đi mua sắm chi chi đó... Sau khi làm vệ sinh, Bờm ăn sáng thật nhanh rồi phóng xuống bếp. Chị bếp không cho nó phụ làm tiệc, bảo lên trên nhà sắp xếp bàn ghế. Đến phần sắp chén đĩa, Bờm chọn ra hai bộ nhỏ xếp ở hai đầu bàn. Chị bếp hỏi sao làm vậy. Nó nói bàn tiệc có sáu người, nhà đã có nó và ba mẹ, còn lại ba người kia, chắc chắn là hai vợ chồng và một đứa con nít. Nó còn chuẩn bị thêm hai chén nước chấm không cay cho nó và người bạn chưa biết mặt trong bữa tiệc. Một đồng đồ chơi cũng được chuẩn bị để mời khách chơi sau khi ăn xong. Nếu là con gái thì cho chơi búp bê, là con trai thì cho chơi máy bay...

Năm giờ chiều, Bờm mặc bộ đồ mới nhất, ngồi ở một đầu bàn tiệc với nét mặt hân hoan chờ đón khách... Sau tiếng đóng cửa xe đánh rầm, đúng sáu người tiến vào nhà. Ngoài ba mẹ còn có bốn người đàn ông mập, lùn, mang kính đen. Ba Bờm tiến đến bàn tiệc trước tiên, ông cúi xuống vuốt tóc nó:

- Ôi, con trai của ba ngoan quá, con đã cùng chị bếp làm tiệc đấy phải không, cảm ơn con nhé!

Rồi ông quay lại nói với khách:

- Mời, mời, mời... Nhanh lên, còn nhiều điều chúng ta cần bàn bạc với nhau. Nào, con trai, chị bếp đã dọn mâm cho con chưa? Chưa à? Thật tệ! Chị bếp ơi!

- Thưa, ông chủ gọi tôi.

- Chị dọn cho Bờm một mâm ngoài nhà bát giác, đầy đủ các món nhé. À, tiện thể chị ngồi ăn với cháu cho vui.

...Chị bếp bận phục vụ nên không thể ra với Bờm. Nó ngồi thừ trước mâm tiệc một mình ở nhà bát giác, đã thay bộ đồ đẹp bằng bộ đồ thùng túi và thùng dít của thằng Lém để lại hôm hai đứa chia tay. Đổi lại, hôm đó Bờm cũng tặng Lém một bộ quần áo mới của mình. Ngồi chán, Bờm nghiêng nghiêng người, nheo mắt tìm con nhện. Nhện ơi, phun cho Bờm một chiếc cầu bắc qua nhà ai cũng được...